

L'última nit — James Salter

Traducció d'Alba Dedeu

L'última nit

«Llegeixo Salter perquè m'eixampli l'ànima. Llegeixo Salter perquè les seves pàgines contenen la certesa, tan comuna entre els grans escriptors, que coneix una bona quantitat de veritats sobre la vida i els homes; veritats que et travessen com un raig i il·luminen, de sobte, un fragment de realitat fent-te-la veure com mai l'havies vista. No: com vas entreveure una vegada i després vas oblidar», **Marcos Ordóñez**

«*Last Night* és la mena de conte que fas llegir de seguida a la persona estimada, urgint-la a deixar-ho tot de banda; el conte que si llegeixes a soles vols llegir en veu alta a algú per telèfon, o tens la temptació d'explicar en veu alta, com explicava de nen al pati de l'escola una pel·lícula l'endemà d'haver-la vista», **Antonio Muñoz Molina**

«La vida és un caos volàtil, i ningú retrata millor aquest caos que James Salter... Totes les històries de *L'última nit* són magistrals», *The New York Times Book Review*

«Magistral. Exquisit. En aquesta època de converses banals i distraccions, els contes de Salter, esmolats amb tanta cura, ofereixen una precisió molt celebrable. No hi ha flaixos contemporanis de com vivim ara, sinó estudis atemporals de les manipulacions inherents a les relacions íntimes», *San Francisco Chronicle*

«Les històries precises i perfectament travades del recull *L'última nit* del gran novel·lista americà James Salter demostren que està en plena forma», *Vanity Fair*

«Vull llegir absolutament tot el que escrigui James Salter», **Susan Sontag**

«*L'última nit* és com tota l'obra de Salter: transparent, subtil, il·luminadora. Impossible sortir-ne indemne», **Eduard Márquez**

«Salter escriu sobre els replecs més ocults de l'ànima humana, i ho fa amb una barreja d'elegància i transgressió que et trabalsa i emociona. Un conte com *L'última nit*, per exemple, hauria de sortir a totes les antologies de narrativa», **Jordi Puntí**

«Salter captura l'essència d'un moment o d'un personatge utilitzant recursos molt senzills. Com un raig de llum il·luminant l'aigua des del millor angle possible, la seva llengua fa que les històries tremolin de vida», *Rocky Mountain News*

«És una cosa sabuda entre els lectors de novel·les que James Salter escriu frases molt millor que cap altre escriptor nord-americà contemporani», **Richard Ford**

«Impressionant. James Salter és un escriptor extraordinari, possiblement un dels millors autors contemporanis. [...] La màgia de Salter amb la llengua pot deixar sense alè a qualsevol», *The Southampton Press*

«Malgrat que Salter estigui (merescudament) entre els grans autors de literatura universal, també és una altra cosa: extremament accessible», *The Tampa Tribune*

JAMES SALTER

L'ÚLTIMA NIT

Traducció d'Alba Dedeu

Barcelona

Títol original: *Last Night*

© James Salter, 2005

Primera edició: febrer del 2014

© per la traducció: Alba Dedeu, 2014

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Maquetació: EdicTal

Producció de l'ePub: booqlab

ISBN: 978-84-124790-1-0

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.

Tots els drets reservats.

TAULA

Cometa

Els ulls de les estrelles

El meu Senyor, tu

Ens ho hem passat tan bé

Donació

Platí

Palm Court

Bangkok

Arlington

L'última nit

Agraïments

L'ÚLTIMA NIT

COMETA

En Philip es va casar amb l'Adele un dia de juny. El cel estava ennuvolat i feia vent. Més tard va sortir el sol. Feia molt de temps que l'Adele s'havia casat per primera vegada, i vestia de blanc: unes sabates blanques de taló baix, una faldilla llarga i blanca cenyida als malucs, una brusa de gasa amb uns sostenidors blancs a sota i un collaret de perles cultivades. La cerimònia es va fer a casa d'ella, la casa que havia obtingut en el divorci. Tots els amics de l'Adele hi eren. Ella creia fermament en l'amistat. A la sala no s'hi cabia.

—Jo, l'Adele —va dir amb una veu clara—, et prenc per espòs i m'entrego a tu, Phil.

Dret darrere seu, fent de padrí, hi havia el seu fill petit una mica distret; i, enganxat a les calces l'Adele hi duia una cosa prestada, un petit disc de plata, que en realitat era una medalla de Sant Cristòfol que el seu pare havia portat durant la guerra; s'havia abaixat diverses vegades la cintura de la faldilla per ensenyar-la a la gent. Vora la porta, amb la impressió que formava part d'un *garden tour*, hi havia una vella amb un gosset; el portava lligat a un bastó que ella agafava pel mànec i que a l'altre extrem quedava fixat amb un ganxo al collar de l'animal.

En el convit, l'Adele va somriure de felicitat, va beure més del compte, va riure, i es va gratar els braços nus amb ungles de cabaretera. El seu marit nou de trinca l'admirava. Li hauria llepat els palmells com un vedell llepa la sal. L'Adele encara era prou jove per ser atractiva, la darrera foguerada de bellesa, encara que ja li havia passat el moment de tenir fills; almenys, si ella hi tenia res a dir. S'acostava l'estiu. Ella apareixeria enmig de la calitja de la tarda, amb el seu banyador negre, les extremitats morenes, el sol resplendent a l'esquena. Era la figura robusta que pujava per la sorra fina des del mar, les cames, els cabells humits de nedadora, aquella gràcia seva, sense preocupacions, sense presses.

Van començar a fer vida plegats, més a l'estil d'ella: eren els seus mobles i els seus llibres, encara que la majoria no els havia llegit. A l'Adele li agradava explicar històries d'en DeLereo, el seu primer marit –Frank, es deia–, l'hereu d'un imperi de recollida d'escombraries. Ella li deia Delerium, però quan parlava d'ell no deixava de ser amb afecte. La lleialtat –li venia de la infantesa i dels anys de matrimoni, vuit anys esgotadors, com deia ella– era el seu codi. Els termes del matrimoni havien estat senzills, reconeixia l'Adele. Les seves obligacions consistien a vestir-se bé, tenir el sopar a punt i deixar-se follar un cop al dia. Una vegada, a Florida, havien llogat una barca amb una altra parella per sortir a pescar peixos os a la costa de les Bimini.

–Farem un bon sopar, avui –havia dit amb satisfacció en De-Lereo–. Pugeu i baixeu a la cabina. Quan ens llevem haurem deixat enrere el corrent del Golf.

La cosa havia començat així, però va acabar d'una manera molt diferent. Hi havia mar grossa. No van arribar a travessar el corrent del Golf; el capità era de Long Island i es va perdre. En DeLereo li va pagar cinquanta dòlars perquè li cedís el timó i se n'anés a baix.

–Sap res sobre vaixells? –va preguntar el capità.

–Més que vostè –li va contestar en DeLereo.

Actuava sota un ultimàtum de l'Adele, que estirada a la cabina i pàl·lida com una morta, li havia dit:

–Fes-nos arribar a algun port o prepara't per dormir tot sol –li havia dit.

En Philip Ardet havia sentit aquella anècdota, i moltes altres, sovint. Era cortès i elegant, i inclinava lleugerament el cap enrere quan parlava amb algú, com si l'altre fos la carta d'un restaurant. L'Adele i ell s'havien conegut al camp de golf, quan ella aprenia a jugar-hi. Era un dia plujós i al camp gairebé no hi havia ningú. L'Adele i el seu amic es disposaven a donar el primer cop quan una figura amb una calvície incipient i una bossa de roba amb uns quants pals els va preguntar si podia jugar amb ells. L'Adele va llançar un *drive* decent. El seu amic va fer anar la pilota a l'altra banda del camí; després va agafar-ne una altra però la va picar per la part alta i l'esfera va fer uns quants bots i es va aturar a poca distància. Amb una certa timidesa, en Phil va treure un vell pal del número tres, de fusta, i va enviar la pilota a dues-centes iardes recorregut enllà.

Així es presentava en Phil, competent i tranquil. Havia estudiat a Princeton i havia estat a la Marina. Tenia l'aire d'algú que ha estat a la Marina, deia l'Adele; tenia les cames fortes. La primera vegada que havia sortit amb ell, en Phil va comentar que era estrany: hi havia gent que el trobava agradable, hi havia gent que no.

–La gent que em troba agradable, en general, em deixa d'interessar.

L'Adele no estava segura de què volia dir, però li agradava el seu aspecte, que oferia un cert desgast, sobretot entorn dels ulls. Allò li feia la impressió que en Phil era un home de debò, encara que potser no era l'home que havia estat. També era intel·ligent, explicava ella, més o menys com ho eren els professors universitaris.

Despertar l'atracció de l'Adele era una bona cosa, però suscitar l'atracció d'en Phil, pel que fos, semblava que encara tingués més valor. Ell tenia alguna cosa com si prescindís del món. En certa manera, feia l'efecte que no es preocupava en absolut d'ell mateix, que estava per damunt d'aquestes coses.

Va resultar que no guanyava gaires diners. Era redactor d'una revista d'economia. L'Adele, venent cases, guanyava gairebé tant com ell. S'havia començat a engreixar una mica. Això va ser uns quants anys després que es casessin. Encara era guapa –la cara ho era– però tenia una figura més arrodonida. Se'n duia una beguda al llit, com havia fet quan tenia vint-i-cinc anys. En Phil, assegut amb una caçadora esportiva sobre el pijama, llegia. Alguns matins es passejava vestit d'aquella manera pel jardí. Ella feia glops de la seva copa i se'l mirava.

–Saps què?

–Què?

–He disfrutat del sexe des que tenia quinze anys –va dir ella.

Ell va aixecar els ulls.

–Jo no vaig començar tan jove –va confessar.

–Potser ho hauries d'haver fet.

–És un bon consell, però arriba una mica tard.

–Recordes quan vam començar, nosaltres?

–Me'n recordo.

–Gairebé no podíem parar –va dir ella–. Te'n recordes?